

FLORINA BLIDARIU

UN VIS AL NIMĂNUI
poemele mele

 Eurostampa

Un vis
al nimanui

Poemele mele

*Coordonator:
Eugen Georgescu*

Florina
Blidariu

Un vis
al nimeni

Poemele mele

Editura Eurostampa
Timișoara, 2023

Editură acreditată C. N. C. S. pe domeniile:
FILOLOGIE, ISTORIE ȘI STUDII CULTURALE,
ARTE VIZUALE, MUZICĂ.

© 2023 - Florina Blidariu.

Coperta: Loredana Drinceanu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLIDARIU, FLORINA

Un vis al nimănui : poemele mele / Florina Blidariu ;
pref. de Mariana Anghel. - Timișoara : Eurostampa, 2023
ISBN 978-606-32-1343-4

I. Anghel, Mariana (pref.)

821.135.1

Editura Eurostampa

Timișoara, Bd. Revoluției din 1989 nr. 26

Tel.: 0256-204816

edituraeurostampa@gmail.com

office@eurostampa.ro

www.eurostampa.ro

Tipărit la Eurostampa

„O POETĂ: FLORINA BLIDARIU”

Florina Blidariu, tânără poetă, masterandă a Universității de Vest din Timișoara, originară din Vălișoara, Caraș-Severin, și-a publicat primele poezii, însoțite de recomandarea maestrului Eugen Dorcescu (*O poetă: Florina Blidariu*), la diverse reviste literare din țară („Armonii culturale”, „Actualitatea literară”, „Zenit22”). În scurt timp, a avut șansa unui consistent debut editorial, cu volumul de versuri intitulat „UN VIS AL NIMĂNUI. Poemele mele” (2023). Volumul conține poezii/ poeme, ce urmează un ritm interior propriu și un traseu spiritual de inițiere, năzuind, cu toată forța, spre înțelesurile ascunse ale vieții.

Cine este Florina Blidariu? Din *Autoportret* reiese că ar fi o persoană de mare sensibilitate: „Poate sunt un vis al oricui și poate al nimănu”. Într-o căutare continuă a celuilalt și a comunicării de dincolo de cuvinte, poeta

folosește imagini alegorice care descriu diverse stări de spirit ce-o fragilizează în această vitală interogare de sine: „Poate sunt o peluză peste care crește iarba/ Poate sunt o fotografie pe peretele cuiva”. Dorința de armonie și întâlnire cu rațiunea de a fi este afirmată discret, incert: „Sau poate sunt un vers dintr-o melodie necompusă/ În final sunt doar un gând care zboară peste tot și niciunde – / Și niciunde...” (*Autoportret*).

Cu imaginea cerului întunecat, inaccesibil în tainele sale, dar brăzdat de lumină, ilustrează poeta Florina Blidariu poemele sale încărcate de substanță spirituală și de fior liric: „Cerul în întunericul lui părea alb de lumina stelelor” (*A fost noapte*). Timpul scurt al vieții este încărcat de dramatism, pentru că drumul omului se revărsă în moarte: „Timpul se scurge letal./ Te păcălește și din nou revine la normal”. Poeta intuiește puterea omului de a-și crea un destin plin de lumină, ignorând acțiunea distructivă a timpului: „Joacă-te cu el!/ Fă-l doar un calambur,/Tu, om minunat!” (*A fost noapte*).

Experiențe luminoase alternează cu perioade aride: „Atâtea nopți de vară au fost/ Când mi-am dăruit inima cerului,/ Nopți reci și calde”, până când, într-un elan spiritual, se impune primatul duhului asupra materiei: „Și deodată m-am trezit./ Era lumină afară,/ Iar cimentul

se încălzise de căldura trupului meu./ Așa a fost toată vara” (*Hipnoză de vară*).

Poemul *Negare* ilustrează prezența vie a celui definitiv plecat. Absența sa este onorată prin veritabile declarații de iubire. Unicitatea iubirii răzbate în versuri cu rezonanțe populare, într-o sintaxă modernă: „De-ar fi să colind pământul,/ La tine m-aș întoarce”. Ofrandele aduse iubirii sunt însemne ale vieții și ale neuitării: „Ți-aș aduce trandafiri albi și un semn de carte”, „perna de flori la cap”, „pat și cunună” mirosind a busuioc. Poezia este o elogiere a vieții, chiar și dincolo de marginile ei văzute: „tu n-ai murit deloc!” (*Negare*).

Versuri de reală vibrație, care transfigurează erosul, compun poezia *Carnal*: „Îmi dai o petală, o pun într-o carte și o citesc printre rânduri,/ Îmi dai o scoică, o duc la ureche.../Aștept să vină marea”. În inocența iubirii sale, poeta spiritualizează tot ce atinge: „Îmi dai mâna ta și o conturez lângă a mea”. Aura iubirii circumscrie un microcosmos: „Îmi dai inima ta și eu îți arăt lumea din ea./ Mi te dai pe tine și eu te croiesc pe măsurile mele”. În final, Florina Blidariu realizează că și această iubire, oricât de pură s-ar dori ea, desprinsă din carnal, are limitările sale dureroase: „Eu, tu și o petală, simbioza letală” (*Carnal*). Versuri albe, asemenea unui haiku,

crează stări de spirit insolite: „S-a făcut târziu./ Dormi”. Aceeași dorință de spiritualizare a iubirii se regăsește în poezia *Târziu*: „Nu te teme! Nu ne atinge pământul!”, pentru că „Noaptea a început și ne hrănim cu lumina celui drag” (*Târziu*). În ciuda presimțirilor funeste: „Vino pe-acoperișul cu cearșafuri negre!”, autoarea celebrează înălțarea prin iubire: „Nu ajungem jos”, fie ea și pentru scurt timp: „Până înghețăm unul pentru altul” (*Târziu*).

În universul proxim, protagonistă are amărăciunea de a fi înconjurată de o iubire mimetică, cu forme impulsive de exprimare, lipsită de bucurie: „Plimbări reci în noapte,/ Râsete timide, zâmbete pe fețe triste/ Alunecări în glume siropoase,/ Intradiegeți în conversații lungi/ Și-n tachinări fără țel”. Dorința ei de împlinire prin iubire este vibrantă: „Ca sângele îmi umbli prin tot corpul”. Își întreabă iubitul: „Ce vezi?/ Un loc înghețat sau o inimă tăiată din rădăcini?” (*Precum sângele*). Sentimentul de inadecvare în iubire este evident. „În efervescența nopților trecătoare”, îndrăgostiții trăiesc „delirul și amețea” ce le îmbată viața (*Liberi sau legați*).

Aceasta nu e iubire, constată Florina Blidariu, ci un joc „de-a comerțul cu inocența ei”. Concluzia – dezo-lantă: „Rezultatul?/ O caricatură metamorfozată în perso-naj teatral.../ Aceeași scenă, amețea și intruziune...”

(*Liberi sau legați*). Lipsa autenticității, în ciuda însemnelor care altădată consfințeau iubirea, prin „Scrisori ascunse într-o carte,/ Fire de păr rebele,/ Plimbări prin parcuri goale”, o determină pe autoare să (se) rupă definitiv de această himeră.

Din când în când, timpul istoric se frânge pentru a se deschide unei alte realități, care spiritualizează universul/creația: „Privește, cerul s-a deschis... oprește timpul,/ Spune-le păsărilor să tacă”. În această liniște, poeta identifică în ochii mesagerului înaripat imaginea ființei prematur plecate pentru totdeauna: „Ascultă! Vine un porumbel, /Se așază pe crucea de lemn, are ochii ei...” (*O fereastră*). Mesajul păsării de lângă mormânt aduce speranță: „O lacrimă i-a căzut și pământul s-a veselit”. Bucuria întrevederii unei posibilități de a comunica cu aceea de dincolo o inundă pe poetă, fie și pentru scurtă vreme: „Am închis ochii o clipă, s-a dus./S-a închis cerul”. Drumul revelațiilor indicibile este de acum deschis celor care știu să le descifreze: „dar în secret/ a mai lăsat o fereastră deschisă către inimile noastre/ pe care le udă zi de zi./ Trebuie doar să simți...” (*O fereastră*).

Experiența iubirii este o pendulare perpetuă între Eros și Thanatos. „Nu pot să respir./ Frigurile mă apasă

tot mai tare/ Și străbat noaptea din ce în ce mai greu./
Simt cum tot întunericul vine peste mine/ și mă asfixiază”
(*Asfixiere*). În așteptarea înfrigurată a unui răspuns:
„Crezi că va veni,/ Aștepți acum,/ Ai așteptat și atunci,/
Știi că nu vine” (*Orbi*), autoarea se consolează cu singu-
rătatea: „Stai./ Așteaptă./ Nu va veni!” (*Ibidem*). Poeta
identifică un fior divin și simte o altă prezență, o altă
chemare: „Mă cuprinde un dor de îngerii,/ Știu că ei sunt
cu mine,/ Dar nu-i văd,/ Nu sunt atât de vrednică pentru
asta” (*Asfixiere*). De atâtea ori, orizont îi este iubirea, într-o
natură înfiorată de prezența fortifiantă și vindecătoare a
vibrațiilor sale: „Vii cu mine prin lanuri de grâu,/ să ne
ascundem și să ne spunem povești despre noi?!/ ... Și să
te lași dus de aroma bobului copt, / Să lași să-ți pătrundă
sălbăticia naturii în vene./ Cine te-a mai chemat la un
asemenea festin, /Cu găze – lăutari și dansatori – florile
pătrunse de vânt?” (*Chemarea*). Însă răspunsul nu a fost
pe măsura *chemării* și este imposibil de intuit: „Dacă ai ști
că o să cazi în abis după aceea, / N-ai mai veni./Mai bine
nu-ți spun...”. Acest joc erotic îi înlănțuie pe îndrăgostiții
într-un labirint magnific: „Și învățăm amândoi cum să
ieșim din acest fastuos labirint. /Sau poate nu vrem să
ieșim...” (*Chemarea*).

Suferința din dragoste este o experiență comună, de aceea titlul poeziei *Știm* este un verb la persoana I, plural: „Tu nu știi, dar te-am salvat de multe ori/ Și am creat poezie din asta”. Din această durere a însingurării și incomunicării se scriu poemele Florinei Blidariu: „Și plânsul s-a mutat din ochi în poezie,/ Fac artă lacrimă cu lacrimă, /Din degete ies litere /Și-n foaie se așază” (*Târziu*). Dar iată că și acest sentiment nobil este amenințat de forme degradate, anihilante: „Ai fost lovit de nimic” (*Nimicul*). Căderea în trup se resimte până în suflet: „Sunt amărăciunea dulce din zori,/ Sunt amorul distrugător din fiecare celulă” (*Autoportret 2*).

Gândul la copilărie trezește amintiri pe care le evocă nostalgic, dar cu bucuria de a regăsi puritatea: „Eram mică... Și iată, am întâlnit în gându-ți, în vis/ Ceea ce și azi mă strigă – copilăria!” În acest dor de a trăi în puritatea de odinioară, eul liric nu are încă o soluție adecvată: „Nu puteam să-i dau dreptate ploii,/ Îmi plăcea cimentul fierbinte, îmi răscolea sângele,/ Dar nu puteam să-i dau dreptate nici soarelui”. Face recurs la copilărie, la inocența ei inefabilă, fiindcă presimte că nu s-a desprins nici până azi de aceasta: „Eram copilă acum mulți ani/ Cred că mai sunt și acum...” [*Demult, dar aproape (eu)*].

Lirismul discursiv, sensibilitatea motivează ocurența verbelor „a asculta”, „a auzi”, „a simți”, în adresare directă, la persoana a II-a singular. Acestea indică imperativul comunicării, nevoia de transmitere a unui mesaj foarte special. Strâns legată de căutarea înfrigurată a iubirii, se află certitudinea morții. Poeta își scrie un lucid testament prin care deplânge efemeritatea plâsmuirilor omenești: „Când voi pleca de aici,/ Să-mi puneți poza în iarbă, căci ploaia o va uda” (*Când voi pleca*). Apele care, în alt poem, „își mișcă trupurile transparente,/ Am văzut cum se ridică spre podurile înalte” (*Apele*), spre a fi veritabile indicii ale vieții, impresionante prin expresivitatea lor, devin acum repere care măsoară trecerea. Lemnul, simbol arhaic al trăinicieii, asemenea gorunului din poezia omonimă a poetului Lucian Blaga, „va prinde rădăcini și va crește un copac./ Copacul acela voi fi eu și voi trăi sute de ani”. În mod cert, și el va fi supus trecerii și extincției: „Până când cuiva îi vor trebui lemne de foc/ Și mă va tăia”. În iminența acestei plecări definitive, speranța învierii pulsează discret, asemenea naturii care renaște mereu: „Iar tu, călătorule prin lume, când vei trece, /Nu uita, sădește și speranța ta, /Vântul va aduce ploaia și o va uda” (*Când voi pleca*).

Finalul volumului este încărcat de emoție și de melancolie. Poeta evocă figura mamei, neschimbată în frumusețe de trecerea anilor: „Dar noi contemplăm cel mai frumos chip./ Îți văd ochii, mamă... / Sunt multe povești acolo” (*Mama*). Semnele sacrificiului nu au o motivație rațională: „Îți văd și crăpăturile din palme./ Te ustură?/ Nu-mi vei spune...” (*Ibidem*). Intuiția sacrificiului și presentimentul unei teribile pierderi îi generează eului liric remușcare și teamă: „Ți-s aspre mâinile de frig./ Te-am implorat să vii în casă,/ Nu m-ai ascultat” (*Ibidem*).

Un vis al nimănui. Poemele mele se încheie în același ton în care a și început, ton potențat, la final, de două texte intens rezumative. Poeta aude și simte, are trăiri și percepții de dincolo de hotar: „Tu auzi ce aud și eu? /Îl aud pe bunicul cum fluieră./ Tu vezi ce văd și eu?/ Îl văd sus în deal cu oile”. Trecut în lumea fără dor, Bunicul nu mai este împovărat nici de greutatea anilor, nici de durerile vieții: „E înalt, frumos, îmi zâmbește”. Dorul Bunicului este copleșitor: „Îl aștept să vină acasă, să mă ia în brațe, să mă sărute (îmi lipsește)”. Ca și cum nu-și poate crede ochilor pentru realitatea pe care „o vede”, poeta dă glas unei interogații retorice, care să-i explice de ce se află ea circumscrisă între două lumi:

„Tu simți ce simt și eu?/ Plutesc între vis și realitate,
Visele mă încălzesc, iar realitatea mă îngheață”. Realitatea
este tristă și sufletul resimte, odată cu scurgerea inexo-
rabilă a timpului, certitudinea absenței definitive: „Cum
ar fi ca ultima oară când îl văd să-i tremure barba și să-i
curgă șiroaie de lacrimi?.../ Și el știa că au fost ultimele
lacrimi ale lui și începutul lacrimilor noastre. /Știa”
(*Bunicul*).

Cel din urmă poem (*Scrisoare către îngeri. Dafinei.*
In memoriam), pe care ne îngăduim a-l reproduce *in*
integrum, este o apoteoză lirică a dorului și a suferinței:

„Ce faci acolo?”
Știu... e-o întrebare fără sens,
Știu că ești mai bine decât noi aici,
Tu știi că primăvara asta nu vom înflori...
Și te întristezi.
Știu că ai vrea să nu fie așa,
Dar cum am putea să te uităm,
Când așteptăm să apară numele tău?
Nu l-am așteptat dintotdeauna
Și acum apar regretele.
Tânjim să venim la tine,
Unde venim acum!?

Nu-i un loc plăcut...
E totul o disperare care seacă sufletul.
Așteptarea... așteptăm răspunsuri,
Dar nu se mai aud,
Încet, doar, se mai aude foșnetul florilor.
Poate să fie acela răspunsul?
P.S. O să-ți mai scriu, păstrează scrisorile
până când ne vom întâlni...”.

Finis coronat opus.

Volumul oglindește o poetă foarte talentată, gravă,
pătrunsă de fiori metafizici, cu speranțe vii, întrezărite
printre umbrele prezentului.

MARIANA ANGHEL

Hipnoză de vară

Atâtea nopți de vară au fost
Când mi-am dăruit inima cerului,
Nopți reci și calde,
Când refugiul era un ciment tare,
Pe care îmi lăsam corpul moale,
Alunecând precum mâinile unui pianist
 pe clapele pianului.
Și atunci avea loc hipnoza.
Ochii mei îl vedeau doar pe el,
Aveam impresia că sunt acolo,
Că sunt sus și că planetele dansau
 în jurul meu.

Și deodată m-am trezit.
Era lumină afară,
Iar cimentul se încălzise de căldura
trupului meu.
Așa a fost toată vara:
O repetiție deloc monotună.
Oare-i posibil să nu-ți placă
Să fie vară în fiecare noapte?

A fost noapte...

Cerul în întunericul lui părea alb
de lumina stelelor.
Vântul, oftând, își făcea dansul
Printre crengile teilor uscați și
ale salciei plânse,
Ce și-au întins rădăcinile eterne,
pe furiș, în liniște,
Peste gurile celor ce nu vor să vadă.
Nu se mai aude glas, suspin, oftat;
Numai aerul curge în direcția ochilor:
E rece, clipești... trece o clipă.
Deschizi ochii larg...
Acum vezi acea noapte,
Mușchii ți se zbat și în lupta lor
Măinile îți apasă pieptul urcând
cadențat spre obraz.

Degetele fredonează un poem idilic
Pe pleoapele obosite
Și genele-s fascinate de umorul antic
De pe vremea lui Vergiliu.
Timpul se scurge letal.
Te păcălește și din nou revine la normal,
Joacă-te cu el!
Fă-l doar un calambur,
Tu, om minunat!

Negare

De-ar fi să colind pământul,
La tine m-aș întoarce.
Ți-aș aduce trandafiri albi
 și un semn de carte,
L-aș pune între petale,
Aș număra zilele
Și tot la tine m-aș întoarce...
Să-ți fac pat și cunună,
Să-ți pun perna de flori la cap,
Să miroși a busuioc
Și măcar o clipă să mă gândesc:
Tu n-ai murit deloc!

Autoportret

Poate sunt un vis al oricui și
poate al nimănui
Poate sunt o peluză peste care crește
iarba
Poate sunt o fotografie pe peretele
cuiva
Sau poate sunt un vers dintr-o melodie
necompusă
În final sunt doar un gând care zboară
peste tot și niciunde –
Și niciunde...

Carnal

Îmi dai o petală, o pun într-o carte și

o citesc printre rânduri,

Îmi dai o scoică, o duc la ureche...

Aștept să vină marea.

Îmi dai mâna ta și o conturez

lângă a mea,

Îmi dai inima ta și eu îți arăt

lumea din ea.

Mi te dai pe tine și eu te croiesc

pe măsurile mele.

Eu, tu și o petală, simbioza letală.

Târziu

S-a făcut târziu.

Dormi.

Noaptea a început și ne hrănim
cu lumina celui drag.

Știi, nu poți să dormi,

Știi și tu că nu poți.

Vino pe-acoperișul cu cearșafuri negre!

Nu te teme! Nu ne atinge pământul!

Vântul bate spre noi și ne învăluie
în răcoarea așternuturilor,

Nu ajungem jos,

Privirile sunt îndreptate spre miezul nopții.

Hai, dormi între așternuturi... pe acoperiș,

Până înghețăm unul pentru altul.

Liberi sau legați

Două măști cu două identități,
În efervescenta nopților trecătoare,
În delirul și amețea ce-i îmbătau viața.
Credea că separarea e infantilă și
perfectiunea, statică...
Avea dreptate.
Se juca de-a comerțul cu inocența ei,
Era de fapt un negustor de suflete,
Cum sunt pictorii creând siluete pe reflexii
de mândrie rănită.
Rezultatul?! O caricatură metamorfozată
în personaj teatral...
Aceași scenă, amețea și intruziune...

O fereastră

Privește, cerul s-a deschis...

oprește timpul,

Spune-le păsărilor să tacă,

Ascultă! Vine un porumbel,

Se așază pe crucea de lemn,

are ochii ei...

O lacrimă i-a căzut și pământul

s-a veselit.

Am închis ochii o clipă, s-a dus.

S-a închis cerul, dar în secret

a mai lăsat o fereastră deschisă

către inimile noastre

pe care le udă zi de zi.

Trebuie doar să simți...

Asfixiere

Nu pot să respir.

Frigurile mă apasă tot mai tare

Și străbat noaptea din ce în ce

mai greu.

Simt cum tot întunericul vine

peste mine

și mă asfixiază.

Încerc să dorm.

Nu pot...

Mă cuprinde un dor de îngeri,

Știu că ei sunt cu mine,

Dar nu-i văd,

Nu sunt atât de vrednică pentru asta,

Sunt doar eu:

o singuratică într-o casă mare

cu multă lume...

Mă sufoc.

Orbi

Crezi că va veni,
Aștepți acum,
Ai așteptat și atunci,
Știi că nu vine,
Dar continui să stai după colț.
Stai.
Așteaptă.
Nu va veni!

Cum sună amăgirea?

Am fost cândva o fetiță fericită.

Și acum sunt...

Sunt doar la suprafață.

Nimeni nu știe,

Nu vreau să știe.

De ce să știe cineva povara mea?

E o povară lăuntrică, neagră, apăsătoare.

E rătăcirea de la răsărit și închipuirea

de la apus,

O boală grea, boala sufletului.

Îți adaugă greutate și în timpul mersului.

Pasul devine anevoios, lași urme

pe asfalt.

Eu am lăsat și nimeni nu m-a întrebat
de ele
S-au șters cu timpul.
Nu vremea le-a șters, nici măcar soarta.
Eu... când am călcat din nou acolo,
Mi-au ars tălpile.
Dar cine m-a pus să cred că oamenii
se schimbă?
Nu se schimbă, e o amăgire, injectată
în vene,
Nu doare la început,
Dar, încet, încet, începe să-ți stoarcă
sângele,
Până când rămâi un nimic.

Confuzii

Era undeva după 31,
Adică pe 32, nu știu în ce lună,
Dar știu că era un timp nefavorabil.
Mi-a căzut promisiunea din mână,
Ca o frunză uscată din copac... toamna.
Și am preferat să cred absurditatea
vorbilor.

Apoi am fugit și nu m-am mai uitat
înapoi.

Era iarnă atunci...
Și am bătut în gheața de pe norii înghețați.
Brusc, într-un dans risipit,
Cioburile tăioase au devenit crâmpie
de rațiune.

Le-am strâns în palmă și m-am trezit,
În noapte: trecuse încă o zi din iarnă,
După 32, nu știu în ce lună.
Am avut o reținere...
Să cred în promisiuni lăsate din palmă?!

Închisoare

Când taci și nimeni nu te aude,
Ai vrea să te audă cineva.
Dar nimeni nu vrea, nu încearcă
 să-ți citească tăcerea
Și simți cum te sufoci,
Cum și ultima celulă din trup luptă
 pentru tine
Și nu se întâmplă nimic
Până la ultimul rămas-bun
Când ți se ia și trupul
După ce s-a desprins sufletul...
Dar, dacă iubești,
De ce nu auzi tăcerea celui alt?
Răspuns în monolog: nu o auzi
 pentru că nu iubești cu iubire,
Ci doar cu vorbe care devin miraje.

Chemarea

Taci. Ascultă. Simte.

Vii cu mine prin lanuri de grâu,
să ne ascundem și să ne spunem povești
despre noi?!

Nu știi nimic despre asta,
Te învăț eu sau mă înveți tu
ce nu știu eu...

Pricepi că nu trebuie să-ți fie frică
Și să te lași dus de aroma bobului copt,
Să lași să-ți pătrundă sălbăția
naturii în vene.

Cine te-a mai chemat la un asemenea festin,
Cu gâze-lăutari și dansatori-florile
pătrunse de vânt?

Vântul, zvelt, nevăzut și ușor,
ca un adevărat gentleman.
Dacă ai ști că o să cazi în abis
după aceea,
N-ai mai veni.
Mai bine nu-ți spun...
Și învățăm amândoi cum să ieșim
din acest fastuos labirint.
Sau poate nu vrem să ieșim...

Știm

Tu nu știi, dar ai căzut
 în brațele mele.

Tu nu știi, dar te-am salvat
 de multe ori

Și am creat poezie din asta.

Tu nu știi, dar ți-ai uitat
 celelalte iubiri.

Nu e mai frumos acum? Ascultă
 marea, muntele, atâtea lucruri
 te învață,

Dar nu mai muri pentru nimeni,
 așteptând...

Și eu am așteptat un mesaj,
 poate o scrisoare, privind
 noaptea în întuneric.

Nu s-a întâmplat nimic, n-a venit,
era altundeva, poate dansa
cu altcineva.

Iar eu aşteptam, trecând
nopti, zile şi luni,
Ardeam de dorinţă să-mi aud numele
măcar o dată după atâta timp.
Acum îl aud.

Orașul cu salcâmi

În orașul cu salcâmi, ploaia
se prelinge strașnic
pe scheletul vegetației.

Un om stă și privește.

Nu înțelege nimic.

A plecat și pământul
i-a păstrat urmele.

Măcar amprentele pantofilor
să rămână în lut,

Măcar ele să privească și
să nu uite orașul,
salcâmii și ploaia.

Târziu

Eu plâng și tu nu vezi...
Crezi că-i o simplă derută, deși
ochii-mi sunt triști.
Cu ce să mint, dacă nici măcar
n-ascuți?
Eu îți vorbesc, tu ești absent
Și plânsul s-a mutat din ochi
în poezie,
Fac artă lacrimă cu lacrimă,
Din degete ies litere
Și-n foaie se așază,
Căci altceva nu am.
Un decât sau un doar,
Prea puțin, prea mult,
Și clipe risipite.
Acum întrebi...
Dar, oare, nu-i târziu?

Precum sângele

Plimbări reci în noapte,
Râsete timide, zâmbete
 pe fețe triste,
Alunecări în glume siropoase,
Intradiegeți în conversații lungi
Și-n tachinări fără țel.
Ca sângele îmi umbli
 prin tot corpul.
Ce vezi?
Un loc înghețat sau
 o inimă tăiată
 din rădăcini?

Apele

Apele își mișcă trupurile
transparente,
Am văzut cum se ridică spre
podurile înalte,
Apoi se apleacă peste stufărișuri.
În dansuri tăioase se plimbă
prin lume.
Pentru ele nu ticăie ornicul.
N-au limită-n timp.
Dar spațiul devine tot mai mic.
Se sufocă...

Autoportret 2

Sunt amărăciunea
 dulce din zori,
Sunt amorul distrugător
 din fiecare celulă,
Sunt înflăcărarea de la trei
 dimineața,
Ori nu sunt decât o copilă fidelă,
 căreia îi fierbe sângele,
Care se aprinde timid, lângă
 un înnebunitor amurg
 ploios?!

Demult, dar aproape (eu)

Eram copilă acum mulți ani
Cred că mai sunt și acum...
Pe atunci alergam desculță prin
 pietre și praf,
Tălpile îmi erau gri,
Chiar puteai să scrii pe ele povești
Și apoi, încet, să le ștergi cu o cârpă
 umezită în apa din șanțul în care
 mă jucam de atâtea ori după o ploaie
 caldă de vară.
Îmi amintesc cum mă frigea cimentul încintat
 de soare și cum ploaia îl răcea,
Ca o răzbunare pentru tălpile mele
 mici și firave.

Nu puteam să-i dau dreptate ploii,
Îmi plăcea cimentul fierbinte,
 îmi răscolea sângele,
Dar nu puteam să-i dau dreptate
 nici soarelui,
Îmi plăcea ploaia de vară și parfumul
 pe care cimentul îl lăsa în urma ei.
Eram mică... Și iată, am întâlnit
 în gând și în vis
Ceea ce și azi mă strigă — copilăria!

Când voi pleca

Când voi pleca de aici,
Să-mi puneți poza în iarbă,
căci ploaia o va uda,
Iar lemnul ramei va prinde rădăcini
și va crește un copac.
Copacul acela voi fi eu și voi trăi
sute de ani,
Până când cuiva îi vor trebui
lemne de foc
Și mă va tăia.
Urma mea va rămâne acolo,
Iar tu, călătorule prin lume,
când vei trece,
Nu uita, sădește și speranța ta,
Vântul va aduce ploaia și o va uda.

E primăvară

E primăvară afară,
Aerul nu pătrunde prin crăpături,
Săgețile de foc îl asfixiază.
Copilul își acoperă fața,
Mai bucuros primește lovitura
 unei mingi
Decât lumina.
Umbra ramurilor i se reflectă
 pe brațe:
Natura și-a tatuat copiii pe copii.
Dar ei încearcă să fugă...
S-au pierdut.

Spune-mi...

Dacă

ochii mei negri,
neastâmpărați

Nu s-ar mai juca
cu privirea,

Dacă

cumințenia
mâinilor mele mici

Nu s-ar mai unge
cu venin,

Dacă

râsul
meu

Nu ar mai profila
grădina,

Dacă
 firea mea rebelă,
 dar ascunsă,
Nu te-ar mai
 seduce,
Dacă
 ploaia nu ar mai fi
 ploaie,
Și dacă gura mea
 înflăcărată
Nu ar mai vorbi,
Tu ce ai face?

Nimicul

Nu va dura mult să înveți că pământul
 umed îți păstrează urmele,
Că fuga nu-i o cale,
Că nu poți să ieși din abis
Și că balta împăienjenită de spini
 tot nu a secat.
Ai fost lovit de nimic.
Smulge rădăcinile și continuă.
Inima nu se regenerează,
 dar e puternică.

Rătăcirea

Inima ta e bolnavă de vrajă,
Ochii sunt revoluția unor noi
pământuri.

Măinile țin în palme viața și moartea,
Iar lângă suflet s-a așezat flacăra
nestinsă a speranței.

Dar rătăcirea cea din urmă te-a ajuns,
Căci ai așteptat și speranță n-ai avut.
Ce e așteptarea fără speranță?
Ce e speranța fără cel așteptat?
De ce le-ai îngropat separat?

Inima

Am smuls inima unui porumbel și
am disecat-o cu unghiile
parte cu parte.

În deschizătura ei, am văzut
iubire, ură – deloc.

Apoi am luat inima unui om și
am deschis-o.

Ah! Ce complicat!

Erau atâtea și atâtea
rețele încâlcite,

Dar am găsit și fericire
într-un colț.

Și mi-am dat seama că
a fi trist sau nemulțumit
E o stare indusă de propriile
proiecții asupra lucrurilor,
Dar care nu vine din interior,
ci e pusă acolo cu forța
Într-un trup sănătos,
îmbolnăvindu-l...

Mama

Te uiți în oglindă, mamă,

Și-ți privești chipul.

Tu zici că-i ridat,

Dar noi contemplăm

 cel mai frumos chip.

Îți văd ochii, mamă...

Sunt multe povești acolo.

Ești fericită ori așa vrei să pari?

Îți văd și crăpăturile din palme.

Te ustură?

Nu-mi vei spune...

Ți-s aspre mâinile de frig.
Te-am implorat să vii în casă,
Nu m-ai ascultat.
Nu-ți pune sare pe rană!
Mi-e teamă că n-am leac.
Și-atunci, pierdută-n remușcare,
ce o să fac?

Celor care rămân

Se spune că speranța moare ultima.

Dar, oare nu cel ce speră

până în ultima clipă moare?

Nu te aude nimeni când strigi

Și inima e deja uscată.

Nu mai poți s-o uzi cu o ploaie

de vară,

Nu e trandafirul din grădină.

Când focul o arde,

Cine să o mai scape?

S-a stins

Și lumina ei a dat-o celor care

au rămas.

Fosfor

Un zgomot lugubru, într-o liniște
sufocantă,
M-a chinuit discret și mi-a tulburat
tăcerea neînțeleasă,
M-a aruncat subtil într-o călătorie
nesfârșită de înșelătorii...
Și am vrut doar să privesc un trup
transparent în oglindă,
Într-o noapte când doar umbrele apar
și corpul își arată lumina fosforică.

Ce-i amăgirea?

O ruină pentru cel ce e amăgit?

Poate...

O satisfacție pentru amăgitor?

Poate...

Sau nu...

Poate e ceea ce inima cere,

Poate ea vrea să fie amăgită,

Să fie întoarsă pe dos,

Mințită, poate...

Poate atunci suferința

e mai dulce

Și poate trebuie să-i dăm inimii

ce caută.

Cioburi

Tu, ceas de sticlă efemer,

De ce, când eu te ating,

Te spargi ușor?

Cioburile tale se refac

pe pielea mea

Tu, ceas din cioburi,

Nu te uita la timp,

Uită-te la ochi:

Ei sunt veșnicia

Și tu un trecător.

Bunicul

Tu auzi ce aud și eu?

Îl aud pe bunicul cum fluieră.

Tu vezi ce văd și eu?

Îl văd sus în deal cu oile.

E înalt, frumos, îmi zâmbește.

Îl aștept să vină acasă, să mă ia

 în brațe, să mă sărute

 (îmi lipsește).

Apoi va merge la magazin

 și-mi va cumpăra ciocolată

 (au trecut 13 ani de când îmi

 cumpăr aceeași ciocolată).

Tu simți ce simt și eu?

Plutesc între vis și realitate,
Visele mă încălzesc, iar realitatea
 mă îngheață.
Cum ar fi ca ultima oară când îl văd
 să-i tremure barba și să-i curgă
 șiroaie de lacrimi?...
Așa a fost... au trecut 13 ani
 de atunci
Și el știa că au fost ultimele lacrimi
 ale lui și începutul lacrimilor
 noastre,
Știa.

Scrisoare către îngeri

*Dafinei.
In memoriam.*

„Ce faci acolo?”
Știu... e-o întrebare fără sens,
Știu că ești mai bine decât noi aici,
Tu știi că primăvara asta nu vom înflori...
Și te întristezi.
Știu că ai vrea să nu fie așa,
Dar cum am putea să te uităm,
Când așteptăm să apară numele tău?
Nu l-am așteptat dintotdeauna
Și acum apar regretele.
Tânjim să venim la tine,
Unde venim acum!?

Nu-i un loc plăcut...
E totul o disperare care seacă sufletul.
Așteptarea... așteptăm răspunsuri,
Dar nu se mai aud,
Încet, doar, se mai aude foșnetul florilor.
Poate să fie acela răspunsul?

P.S. O să-ți mai scriu, păstrează scrisorile
până când ne vom întâlni...

CUPRINS

7	„O poetă: Florina Blidariu” (Mariana Anghel)
20	Hipnoză de vară
22	A fost noapte...
24	Negare
25	Autoportret
26	Carnal
27	Târziu
28	Liberi sau legați
29	O fereastră
30	Asfixiere
31	Orbi
32	Cum sună amăgirea?
34	Confuzii
36	Închisoare
37	Chemarea
39	Știm
41	Orașul cu salcâmi

42	Târziu
43	Precum sângele
44	Apele
45	Autoportret 2
46	Demult, dar aproape (eu)
48	Când voi pleca
49	E primăvară
50	Spune-mi...
52	Nimicul
53	Rătăcirea
54	Inima
56	Mama
58	Celor care rămân
59	Fosfor
60	Ce-i amăgirea?
61	Cioburi
62	Bunicul
64	Scrisoare către îngeri

Într-o vreme a sterilității afective, a neputinței reflexiv-imaginative și a "dezavuării lirismului (să nu ne amăgim: producția postmodernă este doar experiment textual, nu poezie), debutanta Florina Blidariu, talentată și instruită fiind, rămâne credincioasă Marii Zeițe: Poesis. Dintre cele două căi ale cunoașterii instanțanee – intuiția și revelația –, eul său artistic o favorizează și o cultivă, spontan, ingenuu, juvenil, pe cea dintâi, fără, însă, a o ignora pe cea de-a doua. Or, intuiția, cu nezăgăzuita ei forță, relevă, în genere, și îi relevă poetei, zădărnicia, neantul. Iar confruntarea acestora generează angoasa. Abisul, senzația de sufocare sunt mesagerii preferați ai angoasei și, concomitent, axele de rezistență ale poemelor. Acești mesageri, exprimați sau disimulați în discurs, asigură textului complexitate, profunzime, înfiorare existențială, coerență expresivă. Deschid calea spre Spirit. Aduc în stihuri o apreciable cantitate de ființă, care, în felul meu de a gândi, este certificarea indubitabilă a valorii.

Iubiți poeți, stimați hermeneuți, îndreptați-vă, fie și în trecut, atenția asupra poemelor ce poartă, în autentica lume a literelor, această nouă iscălitură: Florina Blidariu!

EUGEN DORCESCU

